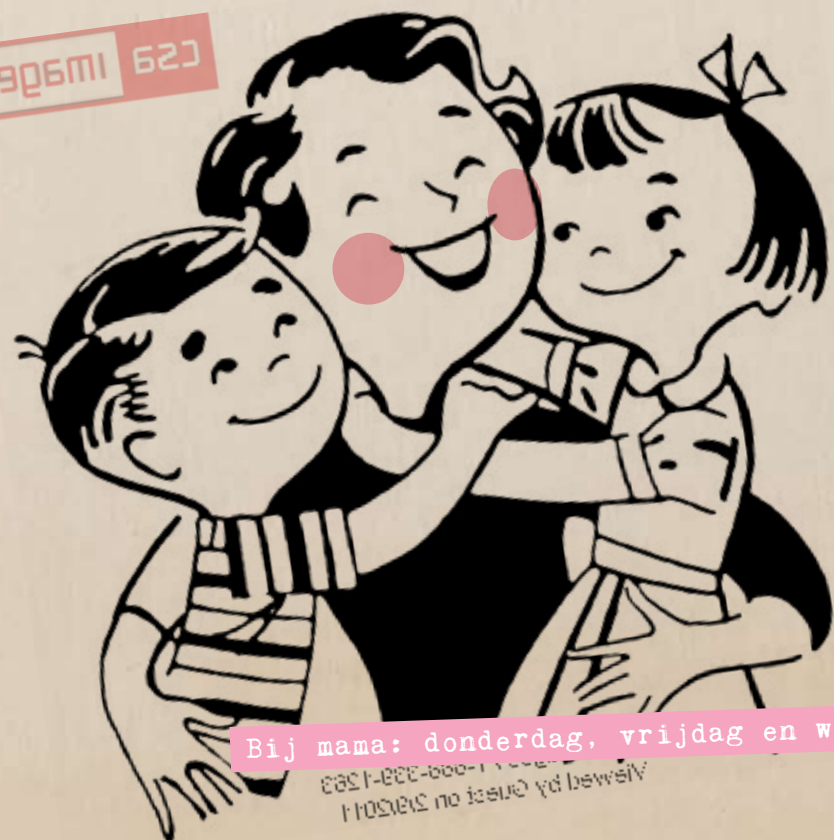




Bij papa: maandag, dinsdag en woensdag

T23330
© CSA Images / 1-888-339-1259
Viewed by Guest on 2/9/2011



Bij mama: donderdag, vrijdag en weekend

Viewed by Guest on 2/9/2011
1-888-339-1259

Je gaat scheiden, en je wilt per se dat je kinderen daar zo min mogelijk last van hebben. Hoe doe je dat in hemelsnaam? Journaliste Petra Vollinga (41), sinds vijf jaar zelf co-moeder, beschrijft vier fases.

CO-LOUDERS ZIJN OKÉ

FASE 1: DE WERELD STORT IN

Zo had ik het niet bedacht toen ik ooit ritueel de laatste pil door de wc spoelde, omdat we zo graag een kind wilden. Mij ging dat natuurlijk niet gebeuren, een scheiding, wij zouden bij elkaar blijven voor altijd en altijd, en een gelukkig gezin zijn. Zo'n reclamegezin met allemaal een witte kabeltrui, dat op zondag met de hond naar het strand gaat en daarna warme chocolademelk drinkt. Die niemand vervolgens over zijn trui heen gooit. Zo'n gezin. Enfin. Zo liep het niet. En dus vind ik mezelf op een dag terug aan de keukentafel met een jongetje van zes, zijn vader en een jongetje van drie dat verderop in de kamer onverstoorbaar naar de *Teletubbies* zit te kijken. "Schatje, ga eens even zitten. We moeten je iets vertellen." Niet alleen mijn hele wereld is zojuist ingestort, ik moet toezien hoe het kleine, veilige wereldje van mijn zontje in één klap onder zijn voeten wordt weggemaaid. We leggen uit dat papa ergens anders gaat wonen, waarop hij in hartverscheurend snikken uitbarst. Nooit van mijn leven zal ik dat moment vergeten, het moment waarop ons gezinsplaatje onomkeerbaar aan diggelen valt. Meteen maken we hem duidelijk dat dat het enige is wat verandert. "Papa gaat ergens anders wonen, maar blijft altijd

jouw papa. Die heel veel van je houdt. En je blijft hem gewoon zien, alleen dan in een ander huis." Hij wordt er wat rustiger van. Stelt verder eigenlijk geen vragen, al schokken zijn schouderjes nog wat na. Nog diezelfde

middag neemt papa zijn twee zontjes mee naar zijn nieuwe, tijdelijke onderkomen. Een lekkende, oude caravan. Ze vinden het er fantastisch, zijn met hun vader op avontuur de komende maanden. ➔

★ De kindervertherapeut

Lara de Bruin is kindervertherapeut en oprichter van coaching- en therapiepraktijk De geheime tuin: "Eigenlijk is het een klassiek slechtnieuwsgesprek dat je met je kind moet voeren. En daarvoor geldt: draai niet om de hete brij heen en wees zo duidelijk en eerlijk mogelijk. Zeggen dat papa of mama een nieuwe vriend/vriendin heeft, is misschien verschrikkelijk om te doen, maar wel heel duidelijk voor een kind, het is een reden die kinderen snappen. Iets als 'we zijn uit elkaar gegroeid' is veel te vaag, daar kunnen ze niet zo veel mee. Maar natuurlijk hoef je niet alle details te vertellen. Geef ze iets concreets, dan kun je altijd later nog dingen invullen als ze groter zijn. 'We hebben heel veel ruzie', 'Ik ben heel dom geweest, want ik heb tegen mama/papa gelogen', 'Papa/mama is verliefd op iemand anders en wil daarmee verder'. Dan kun je je kind daarna troosten, want het is een duidelijk verhaal. Je moet als ouders accepteren dat je het niet mooier kunt maken dan het is. En dat hoeft ook niet."

FASE 2: PARTTIME MOEDER

Vanaf het allereerste moment dat duidelijk is dat we uit elkaar gaan, hebben we als mantra: de kinderen moeten hier zo min mogelijk last van hebben. Ik heb er zelf niet om gevraagd, al die ellende, maar zij al helemaal niet. En dus zijn we het vanaf dag één: co-ouders. Volgens ons de beste manier. Maar wat is het soms onnatuurlijk, dat parttime moederschap.

De eerste keer dat ze zonder mij op vakantie gaan, sta ik ze dapper uit te zwaaien om de rest van de dag de ene sigaret met de andere aan te steken. Huilend, met Marco Borsato op volume tien. Daar gaat mijn 'gezin', in een volgepakte auto. Zonder mij. Inmiddels zijn de sigaretten godzijdank al jaren uit mijn systeem en huil ik misschien iets minder hard, maar de tranen zitten nog steeds af en toe hoog. Als ik alleen wakker

word, bijvoorbeeld. In een stil huis, terwijl mijn jongste mannetje die dag zeven wordt. Het is niet mijn dag, dus krijgt hij nu verjaardagsknuffels en cadeautjes van pappa en zie ik hem pas als hij uit school komt. Als ik niet bij ze ben met kerst. Als ik van een vriendin hoor dat mijn kind heel hard is gevallen op school die dag. Vrijdagochtend, als het niet 'mijn' weekend is en ik mezelf hoor zeggen: "Dag liefje, fijn weekend en tot maandag." En tijdens de laatste zomervakantie. Nadat we twee weken heerlijk boven op elkaar hebben gezeten met z'n drietjes. Samen eten, zwemmen, kamperen, kampvuurtjes stoken en wel duizend potjes pesten. De 'overdracht' is in Frankrijk en dus neemt papa de gehuurde safaritent over en rijd ik in één ruk, door een waas van verdriet, 1100 kilometer alleen naar huis. Met de hond op de bijrijderstoel en Marco op tien.

★ De mediator

Marjoleine de Boorder is mediator op advocatenkantoor De Boorder Schoots: "Ik denk niet dat iedereen het kan, co-ouders. Je moet over je eigen schaduw heen stappen en het werkt alleen als je goed kunt praten. Als je vol wrok blijft zitten en je niet over de echtscheiding heen kunt zetten, gaat het niet. Je moet normaal met elkaar kunnen praten. Je hoeft geen vriendjes te zijn, maar je moet wel dingen kunnen afspreken. Het vergt echt wat van mensen om het goed te doen. Ik denk dat er een hoop te verbeteren valt aan de opvoeding van mensen die gaan scheiden. Ze moeten zichzelf soms even opzijzetten. Alles strikt fiftytftyt verdelen hoeft helemaal niet. Kijk wat haalbaar is. Er moet een situatie ontstaan waarin de kinderen zich bij allebei de ouders veilig voelen. Het mooiste is twee huizen, dicht bij elkaar, waarin je allebei weer je eigen leven kunt opbouwen en je eigen nest kunt bouwen."

FASE 3: NIEUWE VLAMMEN

Het kon natuurlijk niet uitblijven. Niet eens zo heel lang nadat de wereld is ingestort, komen ze om de hoek kijken: de Nieuwe Vlammen. En dat betekent nog iets harder op je lip bijten af en toe en je ego nog iets dieper begraven. Wat namelijk uit alle (maar dan ook echt alle) onderzoeken blijkt, is dat

het zwartmaken van elkaar funest is voor een kind. Als de ene ouder iets slechts zegt over de andere ouder, denkt het kind dat het zelf ook slecht is. Het loyaliteitsconflict waar kinderen in terecht komen kan zo veel schade aanrichten, dat wil je niet. En dat geldt ook voor de Nieuwe Vlammen.



"Ze lijkt me heel lief schat," zeg ik dus over de nieuwe liefde van de vader van mijn kinderen, als die trots vertellen dat ze zo lekker kan kriebelen en óók een Nintendo DS heeft. Ex op zijn beurt, moet steeds aanhoren dat de bestuurbare vliegtuigen en de auto van mijn nieuwe liefde 'ontzettend vet cool zijn' en neemt dat ook als een man. Voor zover ik dat kan nagaan dan. Wat is goed voor de kinderen? Ik blijf het mezelf vragen als ik het soms even moeilijk heb. Als ze met z'n vieren als een soort nieuw gezin op vakantie zijn, net als wij vroeger. Als ik hoor hoe ze op zondag met z'n allen in het Grote Bed ontbijten, net als wij vroeger. En als mijn jongste een beetje ziek is, zijn ouders allebei moeten werken en zijn stiefmoeder acuut een vrije dag neemt om lekker met hem en een stapel dvd's in bed te duiken. Gek genoeg doet dat niet eens pijn. Ik vind het fijn voor het mannetje dat hij zo'n lekker spijbel dagje heeft. Ik kan zien dat ze hem heel lief vindt en mijn moederhart spreekt misschien nog wel het meest als ik merk dat ik hem dat gun. Hoe meer liefde mijn kinderen krijgen, hoe beter. Dat is goed voor de kinderen.

★ De stief

Corrie Haverkort is voorzitter van Stichting Stiefgezinnen Nederland: "Wat ik zou willen meegeven aan mensen die aan een nieuw gezin beginnen: bouw het langzaam op. Van de stiefgezinnen valt zestig procent weer uit elkaar, vaak omdat ze veel te snel alles willen samenvoegen. Neem er een paar jaar de tijd voor. Voor kinderen is het vaak heel bedreigend als de nieuwe partner al snel volledig in huis komt wonen. Wat is dan hun plekje nog? En wie bepaalt de regels? Mama of de nieuwe man in huis? Als je weet dat het echte liefde is tussen jou en je nieuwe partner, dan is het verstandig om de overgang zo geleidelijk mogelijk te laten verlopen en de kinderen hierbij te betrekken. Niet dat de kinderen beslissen, maar ze moeten wel voelen dat ze ertoe doen."

FASE 4: DAG GEZINSPLAATJE!

Het gevaar na fase 3 is dat je zo snel mogelijk terugwilt naar fase 0. De fase van de witte kabeltruien. De fase waarin alles nog was 'zoals het hoort'. Maar dan met een andere partner. Klein detail. En dus wil je graag dat hij of zij met alles meedoet en net zo veel van je kinderen houdt als jij, wat niet zo moeilijk is, want het zijn nou eenmaal de leukste kinderen van de wereld. Je wilt graag dat ze een intieme band opbouwen, dat ze altijd lol hebben en dat je één keer in de twee weken op zondag met die hond naar dat strand in die... *Keep on dreaming*. Mijn gezin wordt nooit meer een onvoorwaardelijk geheel met onlosmakelijke banden in één huis. Nooit meer. Ik zeg het af en

'Ze lijkt me heel lief schat,' zeg ik dus over de nieuwe liefde van hun vader

toe hardop tegen mezelf en per jaar doet het ietsje minder pijn. Hoe lief hun stiefvader (zoals ze hem zelf nogal trots noemen) ook is, hij zal nooit precies dezelfde ontroering voelen als ik, wanneer ze achter in de auto gebroederlijk in slaap zijn gevallen. De plaatsvervangende steek in mijn maag als er twee voortanden in de campingglijbaan achterblijven. De allesverzengende trots als

de Cito-toets goed gemaakt is. Er is maar één iemand op de wereld die precies diezelfde gevoelens heeft en dat is hun vader. En dus ben ik gestopt om ernaar te streven: dat perfecte gezin. Ten eerste bestaat het niet eens. Elk reclamegezin is bij elkaar gecast weet ik toevallig uit ervaring en heeft elkaar tot de dag van de opnames zelfs nog nooit gezien. Ja, logisch dat ze overal lachend op staan. Ten tweede werkt het blijkbaar vaak niet. De voorspellingen gaan naar één op de twee gestrande huwelijken, waarvan zestig procent kinderen heeft. En ten derde zou ik ik niet zijn als ik niet op zoek zou gaan naar de *upside* van de hele ellende. Misschien is co-ouderschap zo gek nog niet. Je komt allebei meer aan jezelf en aan je werk toe en geniet dubbel zo hard van je kinderen als het 'jouw dag' is. De kinderen krijgen twee keer zo veel liefde en aandacht en leren in het beste geval van vier betrokken volwassenen wat het leven de moeite waard maakt. Is dat nou echt zo erg? ●



★ Het co-kind

Seije Slager (1977) is één van de eerste co-kinderen van Nederland: "Als je mij vraagt: had je liever gehad dat je ouders bij elkaar waren gebleven, zeg ik nee. Dat had ik waarschijnlijk nogal saai gevonden. Ik denk dat het goed is voor een kind om verschillende ijkpunten mee te krijgen. En als je ouders uit elkaar gaan, ontwikkelen ze zich allebei een andere kant op en kun je van allebei andere dingen leren. Mijn vader bijvoorbeeld, heeft bij alles een cultureel-historische verhandeling, als ik met hem een wandeling maak. Van mijn moeder heb ik juist het gevoel voor lekker tafelen en goede smaak op het gebied van kleding en eten meegekregen. Doordat ze uit elkaar groeien heb je als kind twee duidelijk verschillende voorbeelden. Ik denk dat dat goed is voor je ontwikkeling. Dus ja, het is eigenlijk een prachtige gezinsvorm, dat co-ouderschap."



(DOE)BOEK
Petra Vollinga maakte onlangs *Het grote co-ouder (doe) boek*. Daarin onder meer ervaringsverhalen, deskundigen, tips en natuurlijk doe-dingen. Allemaal fijn positief en met vooral heel veel handige informatie. Licht medio april in de winkel, € 22,95 (Uitgeverij Kosmos). Kijk ook op de site: www.degroteco-ouderwebsite.nl.